

[Gertrud Stjernholm Nielsen]

tegnes som tilfældige eller som resultat af parallelle udviklingsforløb.

Det kræver imidlertid ikke mange anstrengelser at konstatere, at EF har en strategi for samordning af uddannelserne, at den er i færd med at blive ført ud i livet, og at forbedringerne har stået på i mange år. Det er først og fremmest sket i Europarådet, hvor undervisningsministrene hvert andet år siden begyndelsen af 1960'erne har kunnet mødes for at drøfte perspektiverne for en løsning af de fælles uddannelsesspørgsmål med en fremadskridende samordning som perspektiv. Et udkast til en samlet plan for en integreret uddannelsespolitik i overensstemmelse med dette perspektiv forelå allerede i dansk oversættelse fra Europarådet i 1972. Disse planer, der i langt højere grad præsenterer sig som en løsning på storindustriens og det bestående samfunds præmisser af problemerne i forbindelse med den accelererende krise, har betænkelig lighed med de samlede planlægnings- og reformbestræbelser for det danske uddannelsessystem. Her genfinder vi modulsystemet og regionaliseringen, og ideen om voksenuddannelserne fra det 16. år er også fuldt udformet.

I betragtning af befolkningsflertallets uvilje mod en yderligere samordning i EF er det ikke uforståeligt, at CUR foretrækker at lade disse perspektiver uomtalte. Sammen med andre EF-modstandere må vi imidlertid vende os imod disse tendenser, hvad enten de er tilsigtede eller utilsigtede.

Som jeg indledningsvis har fremhævet, går kommunisterne ind for planlægning af uddannelsessystemet som helhed. Vi støtter naturligvis alle bestræbelser i retning af øget lighed med hensyn til uddannelsesmuligheder og adgang til fortsat uddannelse gennem hele livet, og kommunisterne er også opmærksomme på det krav om øget bevægelighed i uddannelsesmulighederne, som er en følge af den videnskabelige og tekniske udvikling. Men kommunisterne afviser en lighedsorientering, der bygger på forberedelser i grundskolen til et klippekortsystem for de videre uddannelsesforløb. Det mål af bevægelighed i uddannelse og i tilværelsen som helhed, som alle i dag har behov for, må vi fremfor alt bygge på en alsidig viden og kunnen, der kun kan opnås gennem sammenhæng i uddannelsernes form og indhold. Vi kan i den forbindelse henvise til det forslag om ung-

domsuddannelser, som partiet har udarbejdet med henblik på en fremtidig 12-årig skoleuddannelse for alle.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Der er ingen tvivl om, at U 90 bedømmes vidt forskelligt, alt efter om indholdet og intentionerne kan accepteres af debattørerne. Vi er også klar over, at der er tale om et bestilt stykke arbejde med defineret målsætning og hensigt, og vi finder, at det centrale uddannelsesråd har levet op til undervisningsministerens og socialdemokratiets standpunkt, holdninger og målsætninger.

Synet i U 90 på de fremtidige uddannelser er i høj grad præget af LOs og socialdemokratiets tanker, og mange konklusioner forekommer at være ensidigt socialistiske. Kristeligt folkeparti mener ikke, at dette oplæg kan stå alene, men må modsvares af et oplæg, der ikke er baseret på, at uddannelsessystemet skal befordre et socialistisk samfund. U 90 er fremlagt på baggrund af en meget grundlig fremstilling af undervisningsforholdene i de sidste årtier, hvorfor de har udviklet sig, som de har, og hvordan den øjeblikkelige undervisningssituation er. Det er nødvendigt, at man gennemtænker, planlægger og diskuterer uddannelsessystemet, men at fastlægge det fra nu og til 1990 er ikke muligt.

Der er sagt, at skolen afspejler det omgivende samfunds levevis, dets bærende ideer og dets foranderlighed, men det, man nu foreslår i U 90 igennem dens undervisningsmæssige målsætning, er, at spejlet skal være aktivt. Det vil sige, at skolens opgave ikke først og fremmest skal være at give eleverne egnede kundskaber og lære dem social tilpasning til samfundet, men nu skal der fra skolen stråle et lys ud til samfundet for at fortælle samfundet, hvordan dette skal være. Kort sagt, skolen skal være et redskab til formning af et nyt samfund.

Det er denne målsætning, man nu vil fastlægge, og en sådan udvikling er farlig for den frihed i planlægningen, det er nødvendigt at tage højde for i den kommende udvikling i samfundet, og det bliver staten, der igennem skolen kommer til at dirigere samfundsudviklingen. Skolen og dermed staten skal ikke bestemme og dirigere undervisningen. Der må over skolen hvile en forpligtelse